

hết, bày bán ở ngay tại nơi mà trước đó cả năm, Phong đã mua nó. Và điều làm Phong kinh hoàng nhất là khi chàng cầm chiếc giày chân trái lên xem, vẫn những cái đinh nhỏ nhú lên bên cạnh hình trái tim màu đỏ với mũi tên xuyên qua. Phong run run để vội chiếc giày xuống, bỏ mau ra ngoài.

Ít lâu sau, Phong có dịp trở lại tiệm bán đồ cũ đường Santa Clara, và chàng không thấy đôi giày ở đó nữa, có lẽ đã có người mua nó rồi... Từ đấy, vì bị ám ảnh bởi đôi giày với những tai họa chết người, Phong thường hồi hộp chăm chú nhìn mỗi khi bắt gặp ai mang đôi giày nâu cùng kiểu. Và nếu là người quen, nhiều khi chàng còn đòi coi cho bằng được chiếc giày chân trái, khiến cho chủ nhân phải ngạc nhiên vì cử chỉ xoi mói của chàng. Phong chưa thấy lại đôi giày ấy lần thứ ba. Nhưng chắc chắn nó đang đi làm cái việc mà nó muốn. Biết đâu, mỗi lần nó trở về tiệm đồ cũng là thêm một chiến thắng. Đã mấy ai gặp được may mắn đến hai lần như chàng.

Điện Thoại Nửa Khuya

Hoàng mở nhanh khóa cửa, thất thủ bước vào nhà. Căn nhà rộng, quá rộng và trống vắng. Anh bực dọc vất chùm chìa khóa lên mặt bàn, nằm lẫn ra chiếc *sofa*, mệt nhọc, chán nản. Bị mất việc đã ba tuần nay rồi, ngày nào cũng lê gót kiếm việc mà chưa ra. Đến đâu cũng thấy cảnh thợ bị sa thải, tình hình thực bi đát.

Tưởng tượng mấy câu nói “ngọt ngào” của thằng *manager* trong hãng rào trước đón sau trước khi cho biết anh bị sa thải khiến Hoàng lợm giọng: nào là “anh làm việc giỏi”, nào là “hãng rất hãnh diện vì có anh làm việc tại đây”, nhưng...cái tiếng nhưng nó khốn nạn làm sao! Sau đó là tên an ninh “áp giải” anh ra xe... Qua những hành lang, bồn cỏ, bãi đậu xe quen thuộc từ hơn hai năm nay, bỗng anh thấy chúng trở nên thực xa lạ với mình!

Căn nhà mua chưa đầy một năm, cảnh này chắc cũng phải bán đi, vì nếu không, lấy gì mà trả tiền nhà đây. Còn cô vợ, hơn một tuần nay đã gửi con đi biệt. Nói là đi kiếm việc làm, nhưng thực sự chàng cũng chẳng biết có đúng như thế không. Cô ta dạo này coi bộ lảng loạn dữ. Hồi anh còn đi làm, đôi khi gọi điện thoại về nhà cũng không thấy ai nhắc máy. Cái con mẹ Thịnh bên Pacifica là đầu tiêu. Rủ rê, chuyện nọ chuyện kia. Minh đi làm tối ngày cũng chẳng kiểm soát nổi nó!

Nghĩ đến con, Hoàng vô tú lạnh uống vội mấy hớp nước lạnh, rồi tắt tả ra xe.

Bé Luyến mới ba tuổi, được gửi cho một bà Mẽ ở đầu phố. Bố đi làm, mẹ đi chơi, con nhỏ như mất hẳn tình thương. Nó sống vật vờ qua ngày bên một cụ Mẽ già cấm cản. Hoàng ôm con về mà bỗng thấy tội nghiệp con vô vãn. Nếu tình trạng này kéo dài, thì tương lai nó sẽ ra sao? Con bé đang tới tuổi tập nói...nhưng nó không nói tiếng Việt hay Mỹ, mà bập bẹ mấy tiếng Mẽ! Thế mới chết chứ!

Đặt con lên chiếc giường nhỏ của nó trong góc phòng lạnh lẽo, bất giác Hoàng thở dài. Con Liên thực tệ. Nhìn gương mặt xanh xao của con, Hoàng thấy giận vợ vô cùng.

Hoàng chạy ra bếp, gọi điện thoại tới nhà mẹ Thịnh. Không có ai trả lời. Gọi sang Thanh, vợ Thanh cho biết Liên không qua đó.

Hoàng bó tay chịu thua. Anh bức bối lượn đi lượn lại trong mấy căn phòng vắng.

Hoàng là một trong những người thành công rất sớm ở cái thung lũng vàng Santa Clara. Những năm

đầu huy hoàng của một *technician* trong thời kỳ kinh tế vừa cất cánh của ngành điện tử. Anh hái ra tiền. Lương bổng lên vù vù, không kịp thở. Tiền trong trương mục tiết kiệm cứ chồng chất lên mãi. Việc làm thừa thãi. Mỗi lần từ hãng nọ đổi sang hãng kia là một lần lên lương không ngờ. Những người khó tính nhất cũng phải lạc quan trước tình thế ăn nên làm ra ở đây. Để tránh phải đóng thuế nhiều vì lương quá cao, Hoàng tậu nhà, thừa tiền mua xe mới, ăn chơi, làm quen, bắt bớ với các giai nhân trong vùng. Thời buổi này thực đúng như câu “có tiền mua tiên cũng được”. Và trong một tiệc cưới của một người bạn, Hoàng gặp Liên, và rồi cặp được với người đẹp. Liên đẹp, quá đẹp là khác. Nàng là loại đợt sóng mới, thích ăn diện và giao thiệp rộng(!). Anh chàng Hoàng cù lần, nhà quê, ham của lạ nên cố rước về bằng được. Liên bằng lòng làm vợ Hoàng vì nàng thấy có nơi vừa đủ lực cung phụng, vừa dễ dàng qua mặt. Trong cái tương quan bèo bọt đó sẽ đổi chiều một khi những lợi dụng không còn nữa. Và ngày vui mau tàn. Trương mục tiết kiệm của Hoàng dần dần cạn và rồi phải đóng sau nhiều tháng không còn gì để tiết kiệm nữa. Đến lúc đó, Hoàng mới thấy sắc đẹp là vô cùng nguy hiểm. Mỗi ràng buộc giữa hai người chỉ còn một sợi chỉ mong manh mà Liên thường không coi ra gì là đứa con- Con Luyến. Hoàng lui cui ra sức làm để cứu vãn tình thế. Nhưng con chim xanh đã chán cái lồng son tả tơi, dợm cánh xổ lồng. Những trận xô xát đã xảy ra như cơm bữa.

Câu tuyên án *lay-off* của thằng *manager* là nhát dao đành đoạn.

Hoàng uống gần hết một phần tư chai Johny Walker để ngủ vùi ngủ đập, quên con, quên cả cái dạ dày trống rỗng.

Quá mười hai giờ khuya, Liên mới dẫn xác về đến nhà. Tiếng mở cửa, đóng cửa rầm rầm làm Hoàng giật mình dậy.

Liên đi ngang qua, mùi nước hoa hắc quần mũi, không hỏi anh một câu.

Hoàng nhòm người lên trên cái sofa, nhìn theo, giật giọng:

- Cô đi đâu mà giờ này mới về?

Liên không buồn trả lời. Hoàng gần từng tiếng, nói lớn hơn:

- Cô đi đâu về? Tôi hỏi sao cô không trả lời?

Yên lặng. Liên vô buồn tắm. Hoàng quát lên:

- Cô đi đâu về?

Liên cười mũi, từ trong, bướng bỉnh đáp:

- Nói mãi rồi. Tôi đi làm.

- Cô làm ở đâu?

Liên xác xược:

- Anh không có quyền hỏi. Bây giờ anh thất nghiệp, hết tiền, thì tôi phải kiếm tiền tiêu xài chứ. Đó là quyền tự do của tôi mà.

Bình thường như vậy là quá tốt rồi còn gì. Nhưng với gia đình Hoàng thì khác, vấn đề đó lại trở nên trầm trọng: Liên đã thoát khỏi tầm tay của anh, thoát khỏi liên hệ gia đình để đợi ngày “anh đi đường anh, tôi đường tôi” đây.

Hoàng cố bám lấy cái mấu cứ cuối cùng, vớt vát:

- Nhưng ít nhất còn con Luyến, không thể để con như vậy được. Cô có đi làm ăn thì cũng phải bàn với tôi. Tôi muốn biết rõ công việc của cô như thế nào để còn lo việc nhà chứ. Cô cứ đi biên biệt như vậy là không được.

Liên ra đến ngoài, đứng chống nạnh tay lên hông, cũng gần từng tiếng:

- Tôi chẳng cần phải bàn bạc gì ráo trọi. Cứ việc gửi nó cho mẹ Mễ, anh cứ đi lo việc anh đi. Đừng động đến tôi.

Mặt Hoàng nóng lên. Hai bên thái dương máu chạy rần rật. Hai tay anh tự nhiên nắm lại, lớn tiếng:

- Tôi là chồng, tôi có quyền biết. Cô hiểu chưa? Chỉ gian dối để theo trai mới nói quanh nói quẩn thế thôi.

Liên lồng lên chu chéo, thách thức:

- Ừ đó, làm gì ta coi.

Hoàng giận tím gan, hét lên:

- Đồ điểm thối, cút con mẹ mày đi, tao không muốn chứa cái bản mặt mày ở trong nhà tao nữa. Cút đi.

Hoàng vừa nói, vừa chồm lên, túm áo Liên lôi ra cửa trước. Liên rít lên:

- Đồ vũ phu. Càng hay. Tưởng tao còn ham ở đây lắm sao. Buông ra, không tao gọi cảnh sát là tù một công bây giờ... Nhưng trước sau gì rồi tao cũng đi. Đi ngay bây giờ cho tiện việc. Buông tao ra, thẳng quí.

Hoàng như khùng lên, định giơ tay tát vào mặt Liên thì cô này đã kịp thoát ra ngoài, đóng xầm cửa lại.

Con Luyến thức giấc khóc bù lu bù loa trong phòng. Hoàng đang cơn giận dữ, nhưng nghĩ đến con, anh cũng đành phải vào ấm nó. Ôm con trong lòng, Hoàng càng cảm tức Liên muốn trào máu. Bên ngoài, tiếng xe Liên vừa rồ máy đi thẳng.

Hoàng vào tủ lạnh lấy một bình sữa đã pha sẵn, rồi bế con ra hàng hiên cho thoáng để nó bú. Cả ngày nay không biết con bé đã được ăn gì chưa. Từ chiều đưa nó về, hai bố con ngủ quên đi. Cứ trông nó bú chùn chụt, anh nghĩ chắc nó đói lắm rồi. Thực tội nghiệp. Ôi Liên, sao nó tệ vậy trời!

Trời đã sang thu, sương đêm bay là là trước hiên nhà. Từ San Francisco xuống tới vùng Daly City, Colma, South San Francisco rồi vòng ra tới ven biển, vùng Pacifica vẫn bị che phủ bởi một giải sương mù lạ lùng từ cuối hè sang đông. Ngày ngày nó như là một con khủng long vẫn vũ uốn khúc, xe cộ trên các xa lộ 280 tới 101, và nhất là con đường Skyline, khi qua vùng này dù giữa trưa cũng phải pha đèn. Từ đây, trên một sườn đồi thấp ở San Bruno, Hoàng có thể thấy cả một cái khung cảnh mù mịt, kỳ quái ấy.

Ánh đèn thấp thoáng, ẩn hiện giữa những khoảng trời trống mây mù, những chiếc xe chạy trên xa lộ 101 ở mãi xa phía dưới làm Hoàng thắc mắc về Liên lúc này. Nó đến nhà ai bây giờ chứ. Ai muốn chứa chấp nó ngoài một thằng nhân tình nào đó. Nó ra đi mà không một ngần ngại, chứng tỏ ở đâu đó có một đứa sẵn sàng đón nhận nó. Mà con này chắc cũng đã hạ quyết tâm bỏ cái gia đình này từ lâu rồi.

Gió lạnh tạt vào mặt, Hoàng thần thờ bế con vào buồng ngủ. Con bé quá giấc, nằm yên nhưng mắt vẫn

cứ mở thao láo, không ngủ. Hoàng bật đèn buồng. Hai bố con nhìn nhau yên lặng. Hoàng nghĩ trong lòng : “Thôi thì ly dị phút cho rồi. Mình không thể chịu nổi nó nữa. Con khốn nạn. Mấy lần anh đã nhổm dậy, như muốn đến văn phòng luật sư ngay, nhưng chợt nhận ra đang là đêm hôm, nên lại nằm vật xuống, chán ngán, rã rời. Đồ điểm. Đồ đểu giả. Không còn một chữ gì xấu xa nhất Hoàng không dùng để ví với Liên lúc này.

Thời gian trôi qua, Hoàng hơi chợp mắt thì bỗng có điện thoại reo vang. Hoàng nhồm dậy, ngạc nhiên, với ống điện thoại trên bàn ngủ:

- A-lô, tôi nghe.

Bên kia, tiếng của Liên:

- Anh Hoàng...xe em...bị đụng ở...

Tiếng nói một nhọc, đứt quãng. Hoàng hơi hoảng, nhưng bỗng anh như phát hiện sự thực. Chà, nó trêu gan mình đây. Anh trả đũa, hét lớn:

- Mặc cha mày.

Rồi Hoàng cúp điện thoại. Con khốn nạn...nó muốn dẫm mặt mình đây.

Một chập sau, điện thoại lại reo.

Hoàng nhắc ống nghe. Lại giọng thều thào của Liên:

- Anh Hoàng...

Hoàng dần ống điện thoại xuống. Mày trêu tao. Tổ cha con đĩ. Mà có đụng xe thực thì cũng mặc xác mày. Chết cho rảnh. Lòng hờn giận của anh càng bốc cao. Anh giật lìa giây điện thoại ra.

Hồ Linh

Cứ nghĩ lúc này con vợ mình đang nằm gọn trong lòng thằng tình nhân, hai đứa cười rúc rích khoái chí vì cái trò trêu gan khốn nạn này, khiến anh tức đến muốn ứa máu. Muơu chước của thằng quỷ đây. Hoàng tiếc rằng không biết cái tổ quỷ đó ở chốn nào, nếu không anh dám vác dao đến cho mỗi đứa một nhát cho rồi đời, có ngồi tù cũng chẳng ngán. Chắc chắn là do con mẹ Tú Bà Thịnh ở Pacifica đưa đường dẫn lối đây. A, con quỷ đó cũng sẽ phải đền tội.

Suốt đêm hai bố con không chợp mắt.

Sáng hôm sau, Hoàng vẫn gửi con bé ở nhà mẹ. Anh cần phải có việc làm cũng như nơi giữ trẻ đàng hoàng hơn. Hoàng lái xe xuống vùng Sunnyvale để nộp đơn xin việc. Phải ở nơi này trở xuống phía nam mới có nhiều hãng xưởng. Nhớ ngày nào nghe lời Liên bán căn nhà khá đẹp ở đó để lên miệt San Bruno mua nhà cho Liên gần bạn bè qua lại. Không ngờ thứ bạn bè khốn nạn làm tan nát cả gia đình anh. Ngày ngày lái xe dài hàng ba bốn chục *miles* để đi làm, vì cô vợ mới xinh đẹp. Bây giờ Hoàng mới thấy sự chiều chuộng vô lý của mình.

Buổi tối, đón Luyến về, nhìn nhà cửa, Hoàng biết chắc Liên chưa về, hoặc là không bao giờ về nữa. Anh định thay ổ khóa mới, vì Liên có chìa khóa nhà này. Nhưng nhìn lại, nhà cửa chả còn gì đáng giá để nó trở về lấy, trừ quần áo. Thôi để nó về mang đi cho rồi. Hoàng cũng không muốn giáp mặt cô vợ cho tới ngày ký giấy ly dị. Để nó dọn hết đồ của nó ra rồi anh thay ổ khóa cũng được.

Hoàng đưa con Luyến đi tắm rửa. Cởi áo con ra, anh muốn rót nước mát. Con bé gày trơ xương, xanh

Ma Cở

xao quá sức! Hoàng hối hận tột cùng. Con nhỏ lơ đãng nhìn anh, chẳng hỏi tới mẹ. Sao vậy? Bố mẹ xa lạ với nó quá! Ngày hai mươi bốn giờ, nó được sống bên bố mẹ mấy giờ, mà phần lớn thời gian đó là để ngủ dài trong đêm! Vì thế gì mà nó chẳng thấy xa lạ. Có lẽ, nó thân thiết với mẹ Mễ hơn, nếu mẹ ta chăm sóc nó đàng hoàng. Hoàng cảm thấy như đánh mất con! Anh nhận ra thấm thía cái tình cha con ruột thịt. Anh bế con ra, cho ngồi lên chiếc ghế cao cạnh bàn có ràng dây cẩn thận, nấu vội chén súp, bày lên bàn. Anh ẵm con bé ra khỏi ghế, cho ngồi trên đùi mình, vun từng thìa súp như để đền bù lại chuỗi ngày ghẻ lạnh vừa qua với nó. Anh buồn, uống rượu cho say để cho quên mối hận lòng.

Hai bố con ôm nhau ngủ vùi trong những giấc mộng chấp chờn xót xa.

Hoàng choàng thức giấc vì tiếng chuông điện thoại reo vang. Trong phòng mờ tối, anh với tay bật ngọn đèn ngủ đầu giường. Chiếc đồng hồ để bàn chỉ một giờ ba mươi lăm sáng. Anh bực bội nhấc ống nghe, giọng hơi gắt:

- A-lô, chuyện gì vậy?

Bên kia, tiếng Liên, lại con vợ khốn nạn, giọng thều thào:

- Anh Hoàng...xe...

Hoàng giận tím gan vì trò đùa dai, hét lên:

- Tổ cha chúng mày.

Anh dần máy xuống bàn.

Đăm phút sau, điện thoại lại reo.

Hoàng đã có chủ ý, anh cầm ống nghe lên, gần giọng nói ngay:

- Để tao yên. Tụi mày làm tao nổi điên, tao sẽ đến cho chúng bay nếm mùi kẹo đồng cho biết tay thằng này...

Không kịp để bên kia lên tiếng, Hoàng cúp điện thoại.

Một chập, chuông điện thoại lại reo nữa, như trêu tiết Hoàng. Anh chồm người dậy, nắm lấy dây điện thoại giật ra khỏi cái lỗ cắm trên tường, rồi lại nằm xuống giường, trùm chăn ngủ tiếp. Bực bội quá chừng.

Trong cơn ác mộng, Hoàng thấy mình được sống một thoáng, những ngày hạnh phúc ban đầu với người vợ trẻ đẹp, rồi những trận cãi vã ghen tương, tiền bạc thiếu hụt...thất nghiệp cùng với cuộc sống vất vưởng chập chùng. Một căn nhà sáng trong xanh, cái giường trải khăn hồng, hai đứa gian phu, dâm phụ đang ôm nhau quần quại trong cơn nhục dục bốc lửa, nhưng trên tay Liên vẫn còn cầm ống điện thoại với tiếng thở hổn hển chen lẫn tiếng cười khúc khích. Súng nổ. Hoàng thấy mặt Liên bê bết máu, tay rã rời quờ quạng, buông rơi ống điện thoại...máu từ ngực phun ra chảy xuống lòng bàn tay nhỏ từng giọt xuống sàn nhà. Hoàng thấy mình tông cửa ra, chạy chối chết giữa vùng tối tăm mù mịt về nhà. Trong buồng, con Luyến mặt xanh lè, mắt trợn ngược khủng khiếp. Bỗng có tiếng điện thoại reo vang, Hoàng thấy mình vụt vội khẩu súng vào góc nhà, chồm lấy điện thoại...

Cùng lúc đó, Hoàng choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, trán còn rịn mồ hôi lạnh. Nhưng, lạ lùng, lúc đó quả cũng có chuông điện thoại đang reo ngoài nhà khách.

Sáu giờ sáng. Bên ngoài còn tối đất.

Hoàng uể oải cầm điện thoại lên, giọng còn xúc động:

- A-lô...tôi nghe...

Bên kia, một giọng khàn và ồm ồm như tiếng đàn ông quen thuộc của mẹ Thịnh hỏi gấp:

- Anh Hoàng, bây giờ chị ấy làm sao?

Câu hỏi tối tăm. Cái con mẹ này định giở trò gì nữa đây. Hoàng nổi giận:

- À, chị còn phải hỏi. Bây giờ nó ở đâu, làm gì chị phải biết chứ. Chị là ông tơ bà nguyệt mà.

Một giây yên lặng, Mẹ Thịnh cao giọng hỏi lại:

- Anh nói chi, tôi không hiểu.

Giọng Hoàng nghiệt ngã:

- Không hiểu? Chị nằm dưới gầm giường hai đứa nó, cái gì mà không hay, chứ còn ai biết vào đó. Tôi nói thực, đừng trêu vào tay thằng này nha...

Yên lặng. Rồi giọng mẹ Thịnh có vẻ sững sốt:

- Anh đừng nghi oan cho tôi. Tôi đâu có biết chuyện gì xảy ra ở nhà anh. Sáng nay, tôi mới được tin cảnh sát gọi cho biết chị ấy gặp tai nạn chết tối hôm kia.

Hoàng vẫn giữ lập trường, cười sảng sặc:

- Thôi chị ơi! Dởn thế là quá rồi. Cái bản mặt của chị cũng nên tránh xa tôi không sau đừng có trách. Chết tối hôm kia? Vừa vừa thôi bà ơi. Con điếm tối hôm qua còn gọi điện thoại về chọc tức, rõ mặt tôi

kìa. Cuộc vui của mấy người nên chấm dứt ngay không biết tay tôi.

Hoàng bức tức cúp ngang điện thoại. Anh ra tủ lạnh, lấy chai nước lọc tu một hơi cho nguôi giận. Mẹ chúng mày, rồi cũng lòi cái đuôi gian dối. Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Chuông điện thoại lại reo. Hoàng thong thả nhất ống nghe:

- A-lô.

Bên kia, giọng đàn ông Mỹ:

- Chúng tôi muốn nói chuyện với ông Đình.

Hoàng hơi hoảng:

- Tôi đây.

- Tôi là trung úy Brown, sĩ quan cảnh sát San Bruno. Chúng tôi xin báo ông hay là sáng hôm qua, chúng tôi tìm thấy xác một người đàn bà Việt Nam mang ID tên Lien Nguyen, địa chỉ không phải ở vùng này, tại ngã tư Skyline Highway và West Borrough thuộc giáp giới South San Francisco. Xe bà ta tông vào gốc cây bên đường.

Hoàng giật giọng:

- Vợ tôi?

- Vâng. Mãi tới đêm qua chúng tôi mới tìm được chiếc ví của bà ở sau cột điện thoại khẩn cấp hơi xa nơi tai nạn, và nhờ đó, chúng tôi liên lạc với một bà tên Thịnh, và bà này đã cho tôi số phôn và tên của ông.

- Ông trung úy, ông có lộn không? Nó giận tôi bỏ đi từ đêm trước, nhưng khuya hôm qua còn điện thoại về nhà mà.

Ông Trung Úy cười:

- Không lộn đâu. Theo bác sĩ bệnh viện Peninsula, nơi đang quản xác bà, thì bà chết vào lối hai giờ sáng hôm kia. Bị giập phổi. Ông cũng biết, vào giờ đó, xa lộ Skyline sương mù dày đặc, sợ ý một chút là gặp tai nạn. Vợ ông lái xe trong cơn giận dữ mà đi con đường này thì không xảy ra tai nạn mới là lạ.

Hoàng bàng hoàng, rã rợi:

- Thôi được, tôi tạm tin lời trung úy. Tôi sẽ đến Peninsula Hospital bây giờ thì sẽ biết ngay. Xin cảm ơn ông.

Hoàng gặp một số bạn bè tại nhà xác do mục Thịnh báo tin, dĩ nhiên là có cả mục ở đó. Đúng thực. Mặt Liên xanh lét, hai mắt không không khép kín, miệng méo xệch. Hoàng còn hơi giận vợ, lòng anh chỉ thấy băng khuâng, đầu óc trống rỗng. Anh cảm ơn bạn bè, nhưng không dă động gì đến chuyện gia đình, chuyện cãi nhau giữa hai vợ chồng mình. Riêng mục Thịnh, anh không nhìn nửa mắt, nói một câu gì. Tuy nhiên, anh cũng thoáng thấy vẻ oán giận trong đôi mắt mục nhìn Hoàng xòng xọc. Mục bỏ về lúc nào không hay.

Thanh, người bạn thân, buồn bã nói với Hoàng:

- Tôi biết bây giờ cậu đang bối rối. Về lo xong việc nhà đi. Con Luyến để nhà tôi trông cho... Tôi sẽ xin nghỉ vài buổi ở nhà giúp cậu. Có lẽ mình nên quản bả ở Garden Chapel trên đường El Camino đi. Để tôi lo vụ này cho.

Hoàng cảm động:

- Vậy thì nhất rồi. Để tôi nói với bệnh viện.

Mấy người dắt nhau xuống *cafeteria* của bệnh viện. Vợ Thanh ẵm con Luyến theo sau.

Gọi ba ly cô-ca. Không ai còn bụng dạ ăn uống gì.

Hoàng thuật cho vợ chồng bạn nghe chuyện gia đình mình, về mấy lần điện thoại của Liên, nhất là lần gọi trong đêm qua mà lẽ ra, theo như bác sĩ, khi đó Liên đã chết rồi. Vợ Thanh ra chiều khiếp sợ. Thanh không có ý kiến rõ ràng. Hoàng vẫn hậm hực:

- Tôi vẫn nghĩ, chẳng có gì là bí mật cả. Mọi chuyện bọn nó toa rập với nhau, kể cả mẹ Thịnh, đóng kịch để chọc giận tôi. Nhưng không may cho con vợ tôi bị đụng xe thực...mà chúng không biết, cứ nhái giọng con Liên mà gọi tới. Trời có mắt.

Thanh khuyên bạn:

- Thôi cậu cũng đừng giận bà ấy nữa. Nghĩa tử là nghĩa tận.

Hoàng yên lặng, cái yên lặng chưa nguôi được giận hờn.

Buổi tối, xác của Liên chắc cũng chưa về tới nhà quan vì biên bản tai nạn cũng như việc tô son điểm phấn cho người chết cũng mất thời gian. Hoàng tạm thời đem con Luyến về nhà ngủ, đợi đến mai mới lo việc chôn cất cho vợ.

Căn nhà bỗng trở nên lạnh lẽo lạ thường. Hoàng hơi dờn dợn khi bắt gặp những vật dụng thường ngày của Liên. Mấy đôi giày lác lóc nơi góc tối, quần áo treo la liệt trong cái tủ sừng sững trước mặt...trên mặt bàn phòng tắm, những lọ thuốc, thỏi son để bừa bãi. Anh có cảm giác như hình bóng cô ta còn quanh quất đâu đây...

Hoàng cho con Luyến bú bình có pha thêm thìa thuốc Phenergan cho nó dễ ngủ. Riêng Hoàng, anh

cũng uống nốt chỗ còn lại của chai Johny Walker. Ngủ đi cho quên đời, quên chuyện buồn bực của gia đình. Nhưng, bộ mặt xanh mét, méo mó của Liên, đôi mắt trắng dã nửa khép nửa mở, môi hơi vén lên lộ hai cái răng nanh trắng nhớn...vật vờ hiện ra trong óc. Thân xác đó. Bộ mặt đó. Bờ môi đó...đã bao ngày anh ôm ấp, nâng niu...Cái giường này...cái chăn này...cái gối này...đều còn xức nức hơi hám kẻ chết...Hoàng bỗng rùng mình. Anh vùng dậy, vội vàng thay khăn giường, áo gối, chăn đều mới hết. Rồi nghĩ ngợi sao, anh vắt cái áo gối của Liên vào thùng rác trong buồng tắm. Sau đó, Hoàng nằm xuống giường cố dỗ giấc ngủ.

Trong cái chập chờn ray rứt, bỗng chuông điện thoại trên bàn ngủ reo lên lạnh lốt. Hoàng giật mình ngồi nhồm dậy, vợ vội ổng nghe:

- A-lô...

Tiếng ai thều thào:

- Anh...Hoàng...

Hoàng không cần suy nghĩ, đáp sau tiếng cười khẩy:

- Hừ...Em Liên..."Thịnh mập" của anh đấy ư? Thôi mà em...Em muốn anh lắm, phải hôn?

Nói xong, anh cúp điện thoại. Bỗng Hoàng nảy ra ý hay...nhưng tiếc quá, điện thoại đã cúp rồi.

Nhưng không lâu, tiếng chuông lại reo. Hoàng mừng trong bụng, mỉm cười một mình, rồi nói:

- Tôi nghe đây...

Bên kia, tiếng Liên...chắc lại con mẹ Thịnh giả giọng nhát mình. Bịp sao được ta:

- Anh Hoàng...xe em bị đụng ở...

Hồ Linh

Hoàng chờ đợi ở câu nói tiếp mà anh đã biết:

- Ở...dốc West...Em chết...mất...Cho em...về...em về...

Tiếng nói đứt quãng, như hết hơi, kiệt sức.

Hoàng cười lớn:

- Ha...ha...ha...ai chả biết...

Anh đang định trêu ghẹo người bên kia cho bổ ghét thì chợt cảm thấy lạnh người...Tiếng vít đực của mụ Thịnh làm sao bắt chước tiếng Liên giống đến thế...Anh vội cúp điện thoại. Nỗi hoang mang tràn ngập trong lòng. Hình ảnh xác chết của Liên lại hiện ra làm Hoàng sợ hãi. Anh lập tức cẩn thận với tay giật dây điện thoại ra khỏi lỗ cắm, rồi để nguyên đèn sáng, trùm chăn cố dỗ giấc ngủ...

Trong giấc ngủ chập chờn, mộng mị, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại lại ré lên trong đêm vắng, nhưng lớn hơn mọi khi, đủ đánh thức Hoàng bừng dậy. Nửa thức, nửa ngủ, Hoàng vớ lấy ống điện thoại, hấp tấp:

- A-lô...

Bên kia, tiếng Liên, không sai, lại thều thào bên tai:

- Anh Hoàng...xe...em...

Hoàng tỉnh hẳn ngủ vì vừa chợt nhớ ra dây điện thoại đã bị giựt ra rồi. Khiếp sợ đến cùng cực, nhanh như chớp, Hoàng hất tung cả cái điện thoại lẫn lóc dưới sàn nhà, nhồm dậy định chạy trốn ra ngoài. Bỗng ở góc giường, con Luyến khóc thét lên kinh hãi. Toàn thân Hoàng rũ liệt. Nhưng bên tai, anh vẫn nghe rõ ràng tiếng la hét của con bé, và mũi anh,

Ma Cỏ

không nghi ngờ gì nữa, mũi anh quẩn lên vì mùi nước hoa quen thuộc của Liên.

Hình như có tiếng chân người đi lại ngay trong phòng.